

U. E. C. VALL DEL TENES

rutes estiu 1977

RUTA ST. JOAN DE L'ERM

És la ruta més pròxima geogràficament en relació als nostres pobles. Va començar el dia 1 d'agost i va acabar el dia 9. La majoria dels components del grup érem de Sta. Eulàlia. Per molts, era aquesta la primera vegada que sortien per participar en una travessa per alta muntanya; potser per això, per part dels caps del grup es van emprendre aquests dies de caminada amb una mica de precaució, no gens mancada de preocupació pel que pogués passar. Això no vol dir que en cap moment manqués entusiasme, al contrari, era aquest un intent per començar a escampar una mica més l'afició a l'excursionisme als adolescents i joves de Sta. Eulàlia.

Ara, de tornada, podem dir i constatar que ha estat un èxit, apart dels petits entrebancs que varen sorgir en algun moment. Per part dels components del grup sembla que han quedat moltes ganes de tornar a passar un dies a l'alta muntanya.

La ruta va començar a la Farga d'en Moles, tocant la frontera andorrana, per continuar cap a St. Joan Fumat on vàrem dormir el primer dia. L'endemà, de bon matí, vàrem sortir en direcció a Ars, poble que té la particularitat de tenir el campanar de l'església rodó, cosa no massa freqüent en la nostra terra.

D'Ars vàrem marxar fins a Civís, on passàrem la nit. El camí ja el podem imaginar, corria entre prats i boscos, pujava capritxós entre roques o en mig d'estretes valls, acompanyat sempre pel silenci venerat de les muntanyes.

De Civís sortirem cap a Os de Civís. Aquesta va ésser l'etapa més costeruda de tota la ruta. I diem costeruda no pas per les dificultats que el terreny presentava, sinó pel malestar general que va escampar-se gairebé per cada un dels components del grup. No sabíem massa què fer, si riure o plorar davant la cara groga que feiem successivament els personatges que caminàvem per aquells indrets.

Cara groga, després blanca i al final vòmit. Al vespre, a Os de Civís, malhumor general.

El sol del matí, però, ens va animar i vàrem travessar cap a les Bordes de Conflent. Ens vàvem recuperat i tornaven ja les cares rialleres.

L'endemà va ésser dia de descans i de recobrar forces. Els més arditos però, ho aprofitaren per assolir el punt més alt de la ruta: el pic Salòria, de 2.800 m. La pujada és costeruda, la suor amarava els vestits, però amb el cor alegre caminàvem decidits cap el cim. A dalt silenci, expectació, admirant d'una banda a l'altra tot el massís del Pirineu. La rialla esclata gairebé espontània als nostres llavis: és com si l'esforç ens hagi alegrat l'esperit, és com si la natura ens doni ganes de viure.

El dissabte vàrem emprendre el camí que, passant per la vall de Sta. Magdalena, ens portaria a St. Joan de l'Erm. El camí és planer, ampla i zigzagueja al costat de la riera. A St.

Joan de l'Erm ens varen portar queviures i el diumenge varen venir forces pares dels qui allà ens trobàvem.

La part més llarga de la ruta s'ha acabat.

Era diumenge. Calia agrair a Déu aquests dies que havíem passat entre les meravelles de la natura i la campanyonia. Era hora de celebrar l'Eucaristia.

L'endemà, dilluns, deixàvem St. Joan de l'Erm per anar a dinar a Castellbò. Dimarts, dia 9 emprenguérem el camí de retorn. De Castellbò fins a la Seu d'Urgell a peu. De la Seu a Puigcerdà en cotxe de línia. De Puigcerdà a Granollers en tren.

De Granollers a Sta. Eulàlia en cotxes dels pares i amics que ens esperaven a l'estació. Tornàrem a les nostres llars contents d'haver conegut aquella comarca de St. Joan de l'Erm, d'haver-nos esforçat per aquells desnivells, d'haver rigut i viscut aquells dies entranyables amb la natura i plens de noves ganes de repetir l'experiència ben aviat.

Magda Tura
i Jaume Valls

RUTA PUIGCERDÀ - PICA D'ESTATS

Agost 77

Per segona vegada Bigues U.E.C. organitzà una sortida que duraria del 8 al 19 d'agost per les regions de la Cerdanya i Andorra fent el següent itinerari: Puigcerdà, Estany Malniu, refugi Folch i Girona als Engorgs, Cabana dels Esparvers, ací férem camp base un dia i des d'on assolírem els Pessons; després, la nostra intenció era fer la Muga i anar als estanys de la Pera, però ho vàrem veure molt complicat de fer amb les motxilles i optàrem per anar directe, pel port de Vall Civera, cap a Les Escaldes. Ací férem una mitja part de dos dies. Llavors anàrem amb autobús fins Arinsal, Pla de l'Estany, estanys Forcats, Refugi de Vall Ferrera, on descansàrem un dia, i des d'on vàrem fer la Pica d'Estats donant la Ruta per acabada. Acampàrem en tots els llocs anomenats.

Si agafem els mapes, podem veure que ha estat una ruta eminentment de travessa, dividida en dos sectors: Puigcerdà - Les Escaldes i Les Escaldes - Pica d'Estats, el que ens va permetre, a més de fer turisme, comprar la teca de la segona part. Bona experiència, que mirarem de tornar a posar en pràctica un altre any.

Férem els cims de Puig Pedrós, Pessons i Pica d'Estats. La llàstima fou que el temps no ens acompanyà massa, ja que sempre la boira, a bon matí, la teníem al fons de les valls i a mida que passaven les hores s'enfilava i llavors la vista no allargava. Hem de dir que el Puig Pedrós és un d'aquells cims que s'ha de tornar a fer, per la seva impressionant vista sobre el Carlit, Cerdanya, Cadí, La Molina i

la regió de Núria, Costabona i Canigó. De la Pica d'Estats podem dir que una altra vegada hauríem de ser a dalt entre les nou i les deu, per a poder disfrutar de la seva impressionant vista. La tinguérem, però una mica limitada.

L'experiència ens tornà a ensenyar que el pes és un dels pitjors enemics dels excursionistes. També ens donàrem compte que és necessari anar a veure una mica la regió abans de començar la ruta, a fi d'estalviar-nos material innecessari (piolet, corda, tendes, etc.) i també pot ésser que ara hàgim après a fer el menú per les properes sortides. Aprenguérem una mica més sobre els fenòmens meteorològics.

Fórem, en total, onze components.

Josep Argemí

La gent de la U.E.C. Vall de Tenes de Bigues, ha treballat i col·laborat activament en la diada nacional de l'11 de setembre al poble, en les activitats de la venda de senyeres i informació sobre el que representa l'11 de setembre a Catalunya.

RUTA 77

Lloc: Aigües Tortes - Sant Maurici

Juliol: del 3 al 12

A principis de juliol transcorregué la primera ruta per la Vall de Bohí i el Parc Nacional d'Aigües Tortes i Sant Maurici.

Els participants de la mateixa, en un total de 16, eren en la seva gran majoria gent jove, que provaven la convivència a muntanya per primera vegada. Per aquesta raó i també per culpa del mal temps, els itineraris no foren massa llargs.

El primer dia, utilitzant diferents mitjans de transport (tren, autocar, etc.), arribàrem fins a Espot on passàrem la primera nit. Aquest dia no caminàrem gens, cosa que ens va anar molt bé, ja que l'endemà pujàrem fins el llac de Sant Maurici i el camí fou pesat, no per llarg, sinó perquè tinguérem d'aguantar la pluja tota l'estona.

Acampàrem prop del refugi al peu dels Encantats, on també hi havien altres grups d'excursionistes. Destacarem, com a anècdota important, el trobar dues noies holandeses que vénen a estudiar al Pirineu per etapes i aquest any feien aquest tros.

L'endemà, sense desfer cap tenda, hi hagué una sortida al Coll de Monestero, on no es va poder arribar a causa de la neu. El dia següent intentarrem uns quants (set en concret) de pujar els Encantats, però sols poguérem pujar fins el coll. Veient que s'acabaven les provisions, el proper dia sortí un grup per anar a cercar teca a Espot.

L'endemà desfèrem les tendes i anàrem a la regió d'Amitges, on ens plougé durant tot el dia. Passem la nit dins el refugi.